

sionens Pulterkammer, som vi kaldte dette Afsnit for forskellige Bemærkninger, men som efter min Mening burde have haft en langt mere fremskudt Plads. Der findes der pag. 485 udtalt følgende af Kommissionen, at naar den ikke har foretaget nogen Undersøgelse for at opnaa Forenklinger i Statens Administration eller Sammendragning af Forretninger, ligger det dels i, at Tiden ikke har været tilstrækkelig dertil, og dels i, at det var tvivlsomt, om Kommissionen havde den nødvendige Beføjelse dertil. Det vil altsaa sige, at Sparekommissionen i sine Betragtninger over de Administrationsgrene, som den har taget under sin Lupe, har maattet regne med de værende organisatoriske Forhold som Kendsgerninger, der laa ganske udenfor Kommissionens Arbejdsomraade, og at Kommissionens Arbejde omtrent udelukkende har taget Sigte paa Beskæringer i Tjenestemændenes Lønninger og en Mulighed for en bedre Udnyttelse af deres Arbejdstid, et baade ubehageligt og ensidigt Arbejde, selv for en Sparekommission. Hele den øvrige Side, og den ikke mindst vigtige ogsaa økonomisk set: Spørgsmaalet om Forenklingen af Administrationen, ligger endnu ganske urørt, og jeg vilde som sagt anse den højtærede Statsministers Opgave for kun halvt gjort, hvis ikke ogsaa denne Side tages op. Den særlige Opgave, som Sparekommissionen har haft, har, som Ministeren selv udtrykte det, været at faa Tjenestemændene til at bringe personlige økonomiske Ofre, et vistnok selv for Regeringspartierne Repræsentanter ikke særlig behageligt Arbejde. Den anden Side af Opgaven, at stille Forslag om Forenkling af Administrationen og en Sammendragning af Forretningerne, har en langt mere tiltalende Karakter og vender ikke, som den første, sin Brod direkte imod Tjenestemændene; ogsaa af den Grund bør den ikke forsømmes, den burde endda være kommet i første Række. Hvorledes Opgaven skal løses, skal jeg ganske henstille til den højtærede Statsminister at overveje, men jeg ønsker at gøre opmærksom paa, at end ikke i de Etater, hvor særlige Spareudvalg har været nedsat, kan Opgaven betragtes som løst, i hvert Fald ikke i dem alle. Saaledes har mig bekendt Jernbanespareudvalget under sine Overvejelser været nødt til at holde sig indenfor den gældende Organisationslov for Statsbanerne, medens det, saaledes som jeg en Gang tidligere har haft den Ære fra denne Talerstol at gøre gældende, kun

er muligt gennem visse Ændringer i Organisationsloven at skabe en enkel og billig Administration. Jeg tror, de Medlemmer af Rigsdagen, som har haft Sæde i dette Spareudvalg — jeg har ikke selv haft det —, vil erklære sig ganske enige med mig deri. Jeg kan oplyse den højtærede Minister om, at man i Telefonkommission efter dens eget Initiativ netop i denne Tid er i Færd med et Arbejde som det, jeg her sigter til: Forenkling af Administrationen, nemlig at billiggøre Driften af det lokale sønderjydske Telefonnet, der som bekendt drives af Staten, og jeg haaber, at den højtærede Statsminister, Ministeren for offentlige Arbejder samt Finansudvalget vil tage velvilligt imod det Forslag i saa Henseende, som meget snart vil komme til at foreligge. Jeg er ogsaa bekendt med, at den højtærede Finansminister har nedsat en Kommission til Modernisering af Statens Revisions- og Regnskabsvæsen, et Spørgsmaal, man for øvrigt i Sparekommissionen havde megen Appetit paa, men som man lod falde, da der blev nedsat en særlig Kommission. Det er utvivlsomt et meget vigtigt Spørgsmaal i Retning af Forenkling af Administrationen, men der er, som jeg har sagt, endnu næsten Bjerge at flytte for den højtærede Statsminister eller, hvis han ikke ønsker at tage Opgaven op, for hans Efterfølger.

Med Hensyn til selve Lovforslagets enkelte Bestemmelser skal jeg til Slutning kun gøre to Bemærkninger. Paa to Punkter har jeg med Hensyn til de foreliggende Ændringer indtaget et Mindretalsstandpunkt. Jeg har for det første fundet, at man gaar de dobbelt pensionerede for nær, naar man opstiller som Maksimum af, hvad man anser for tilladeligt i Retning af Pension, det Beløb, som den sammenlagte Tjenestetid i de to Virksomheder vilde have bragt den vedkommende i den Stilling af Statstjenesten, han forlod. Jeg finder, at for en Mand, der f. Eks. i en lille Stilling i Statstjenesten sættes paa Ventepenge — det er jo et Spørgsmaal, der kan komme til at ligge for i den nærmeste Fremtid — og senere afskediges af Staten og derefter f. Eks. gaar over i en kommunal eller koncessioneret Virksomhed og der avancerer til en høj Stilling, maatte Maksimum af, hvad man vil undgaa at røre ved, ikke være det Beløb, der svarer til, hvad han vilde have opnaaet i sin lavere Stilling i Statens Tjeneste, men et Beløb, der svarer til, hvad han i sin sidste, højere Stilling kunde opnaa, hvis